

“No sé si *plou*, però *fa Sol*”

Es podria dir que avui dia el planeta Terra podria denominar-se perfectament com a Arrakis, el planeta desèrtic de la saga literària Dune. D'acord, potser no tota la Terra, però sí les terres Catalanes. Catalunya, amb una mitjana de set coma cinc milions d'habitants, es troba en estat crític de sequera des de l'any dos mil vint-i-u, i n'hi érem conscients, però ignorants. “L'aigua cau del cel”, “Hi ha molta aigua al mar, no passa res”, “Mentre pugui omplir la piscina, gens preocupat!”... Aquest grapat de frases eren les més comunes entre els catalans, traient-li importància a la gravetat real del problema, com si la realitat imminent no fos més clara.

Ara ens mosseguem la llengua, ja que els pantans estan sota mínims, els rius estancats i la pudor de clavegueres i aigua bruta és a tot arreu. Segons La Gota de la Generalitat de Catalunya (un gràfic en temps real que mostra la capacitat general de les reserves d'aigua als embassaments) les reserves actuals es troben en un 15% respecte a la capacitat total. El Pantà de Sau: un 3%; a Siurana: un 3,10%; a Riudecanyes: 2,70%... Tot respecte al 100%! Sincerament, una bogeria.

Un cop observades aquestes dades, el plantejament d'Arrakis com a nova Catalunya no sembla tan desbaratat. Potser en una realitat no gaire llunyana, haurem d'actuar com els Fremen (tribu habitant del desert de Dune) i haurem de destil·lar la nostra suor per poder beure aigua potable! De nou, potser no és tan desficaciat, però la veritat és que les altes temperatures són cada cop més insuportables, i les baixes més efímeres.

Per exemple, ja no recordo quan va ser l'últim dia que va fer fred de debò, fred de: mitjons dobles, Buffs al coll, jaquetes amples de llana, barrets de colors, etc.

Quan era més petita, era indispensable no deixar-se cap d'aquestes peces al penjador de casa! Ara, val més deixar-les a un calaix per si mai ens hem de mudar a l'Antàrtida a causa de la calor.

Però si per a mi el canvi és notable, intento imaginar-me com ha de ser per a generacions passades com els meus pares, tiets o avis. Mon pare sempre em parlà de les excursions que feia de petit amb la seva colla, banyant-se en basses d'aigües culminants en dies calorosos. D'eixides a aiguamolls o salts d'aigua impactants on el transcurs de l'aigua se sentia infinit. Ara, en canvi, aquesta mateixa ànima de nen veu cartells amb l'emblema “L'aigua no cau del cel”, i ha de tenir molta cura, no vagi a ser que es dutxi cinc minuts de més!

Arran d'aquest últim punt, a mi em sembla força curiós com la població civil ha d'estalviar el màxim d'aigua a casa, per no generar grans despeses, però empreses privades com ara: balnearis, camps de futbol o de golf, entre altres, no tenen pas aquest problema. No se suposa que l'aigua és or? La font de la vida, part de l'evolució i la creació? Doncs si ho és per uns, ho ha de ser per tots. Cuidar la nostra aigua és tasca de tothom, si no hi ha un gran nombre de gent implicada, com esperem aquest canvi? Tot i això, el més important és que "els que manen" burxin per tot arreu perquè tota la ciutadania no deixi pas d'estalviar aigua. Això sí, es poden dir mil bajanades, però les accions són el vertader fruit de tot. Per molta campanya, discurs o reunió, si la gent no veu que tot això que proposen es compleix, no hi voldran seguir pas!

Malauradament, vivim en un món ple de fal·làcies on fins i tot la pobra aigua n'és víctima. Com diuen a la pel·lícula francesa *La Haine*: "Fins ara tot va bé, fins ara tot va bé, fins ara tot va bé... Però l'important no és la caiguda, sinó l'aterratge." Per a mi, aquesta és la frase més eloqüent que es pot fer servir en la nostra situació, en què tots i cada un hem anat ignorant el dilema fins que l'hem tingut a un pam del nas. Anar sentint coses no feia tant mal, però veure com el gorg a cinc minuts de casa teva ha deixat de córrer, potser sí que punxa un pèl més.

Tot just ara mentre escric, ha començat a ploure molt lleument (com deia en Pere Calders: "coses de la providència"). Aquesta pluja que has d'enfocar bé la vista per poder veure bé. No hi ha ningú al carrer, les orenetes volen baix i el cel és d'un gris molt clar, quasi blanc. Dels pins de les muntanyes s'aixeca una boira translúcida que acaricia les copes dels arbres, tot és humitat i si m'apropés a les finestres i palpés el vidre, segurament estaria fred. I mentre el diluvi augmenta penso en la riquesa que representa, m'imagino als animalons del bosc remullant-se i els rius corrents lentament. També a les plantes refrescant-se, el sòl renovant-se, la pols dels cotxes i els carrers netejant-se... A més a més, no corre gens el vent, així que fa la sensació que l'aigua realment té llibertat per impregnar com cal.

I m'emociona com si fos el meu aniversari, Nadal o el Dia Chomsky. És un reflex de vida, de puresa i de renaixement. Què faria jo sense l'aigua de l'existència? Sense la base de tot el que coneixem? És un estat de negació constant, em sento com un nen petit no volent acceptar que demà ha d'anar a classe ("No! No! No!"). Mai serà just, però és tot part d'un procés en què la meva generació en pren les conseqüències, tot i que a vegades fa l'efecte que d'aquesta no en sortirem.

En definitiva, l'aigua, H₂O o com us vingui de gust, és el brollador de la Vida i la sang que fa bategar el món. Aquí encara plou cada vegada més fort, el cel està cada cop més fosc i ja no sé si plou o si la Terra simplement ha retornat al seu bucle i ha decidit que encara no hi hagi conseqüents.